

Köszöntjük a hetvenöt éves Doromby Károlyt

A hazai katolicizmus újabb kori történetének egyik legérdekesebb, valóban kereszteni alakja Doromby Károly. Életében és működésében megvalósulni látszik a magvetőről szóló példabeszéd igazsága: amint egy minden irányba nyitott személyiség újra és újra elindul, hogy elvesse a magot, s nem csügged, amikor látja, hogy az még nem kelt ki, feladatát alázatosan, hivatkozás nélkül vállalja tovább is, hiszen tudja, hogy amelyik megfogon, százaszoros termést hoz.

Magvetése sokirányú volt, tevékenységének éppoly fontos területe a katolikus újságírás, mint a rendkívül magas színvonalú műfordítói tevékenység – elég, ha ebben a vonatkozásban életművének egyik maradandó részére, a Böll-tolmacsolásokra gondolunk –, de mind között mégis a legfontosabb és a számunkra legkedvesebb az a folyamatos és áldozatos szerkesztői munkája, melyet a Vigilia kötelekében végzett.

Végigszolgált a Vigilia nagy korszakait, melyek nem lettek volna oly nagyok, ha ő nem figyel a világ szellemi és lelki törekvéseit, s azokat a maga módján nem integrálja a hazaiakba. Szókratikus egyéniség: szívesebben osztja meg nagy tudását élőszóban, mint írásban. S hogy századunkban is van szerepe és hivatása ennek az ismeretközlésnek, mi sem bizonyíthatja jobban, mint hogy ő volt összetartója annak a körnek, mely tehetségével és munkásságával lapunkat segítette. Doromby Károly volt központi és meghatározó személyisége annak a „Vigilia-asztalnak”, amelyről a legtöbb emlékező úgy szól, hogy felejtethetlen ösztönzést kapott mellette.

Kevesen szereztek olyan átfogó tapasztalatokat a katolikus szellemiségű újságírásban, mint Doromby Károly. Sík Sándor egyik legközelebbi munkatársa volt, s kettejük személyét, működését az a tény is egybekapcsolja, hogy ő gyűjtötte egybe a költő posztumusz *Áldás* című kötetének anyagát. A következő korszakban Mihelics Vid mellett vett részt lapunk szerkesztésében, s neki is része volt abban, hogy a Vigilia továbbra is őrizte az előző korszak hagyományait. (Olvasmányai alapján sokszor épp Doromby Károly irányította a tudós professzor figyelmét egy-egy olyan időszerű szellemi jelenségre, mely azután a legendás „Eszmé és tények” rovatban szerepelt.)

Magától értetődő természetességgel, talán még nagyobb kedvvel folytatta működését a következő korszakban, melyet Rónay György neve jelez, de amelynek eredményeiben és nyitottságában Doromby Károly is elévülhetetlen érdemeket szerzett. Természetesnek érezte mindenki, hogy Rónay György halála után ő került a Vigilia élére, ez a tény nemcsak egész életének a lap érdekében kifejtett tevékenységét jutalmazta, hanem egyfajta folytonosságot is jelképezett, s e folytonosság Doromby Károly működésének is meghatározó eleme volt, következetesen őrizte azokat a hagyományokat, melyek a huszadik századi hazai katolikus szellemiség igazi értékei voltak.

Nyugdíjba vonulása után sem szakadt meg kapcsolata a katolikus sajtóval, amely éppolyan értéknek tekinti minden cikkét, mint személyiségének azt a vonzását, az emberi érintkezésnek e ritka megértő kisugárzását, melyet hosszú működése alatt normává tett.

Hetvenötödik születésnapján tisztelettel és szeretettel köszöntjük Doromby Károlyt, s kívánunk neki hosszú, alkotó éveket.